

bratrstvo

EVANGELICKÝ ČASOPIS PRO MLÁDEŽ roč. 48/2007

9

1000e

Naštvaný prorok / Skauti – uzle i DVD / Úsporný dům / Naštvaný prorok

Biblická úvaha — Naštvaný prorok	Aleš Mostecký	4
Image —		
• Prostě nechat rozsvíceno	Ivan Ryšavý	5
• Image na nic	Bohdan Mamula	6
• Vnitřní obraz člověka	Josef Bartošek	7
• K Božímu image stvoření	Jan Keřkovský	9
Jak to chodí u sousedů — Skauti	Tomáš Groll	10
Soutěž — Kdopak bude hrát?	Tomáš Groll	10
Ekooko — Úsporný dům	Marek Drápal	13
Zprávy — Duše spravedlivých jsou v ruce Boží	Eliška Esterlová	17
Pistis, Elpis, Agapé a jejich matka Sofia — literatura	Olga Bednářová	18
Šalinou do Krpole — rozhovor	Jan Ženatý	20
Děti, stan a cizí kraje — cestopis	Eliška Hudcová	22
Hm... stále zajímavější — recenze	Klára Schneiderová	24
Peer Cynt — recenze	Ben Schneider	24
Becoming Jane — recenze	Klára Schneiderová	25
Obrazy ze života Ježíše — Slepý žebrák Bartimaios	Pavel Prejda	26
Příloha — Instantní programy	Medková, Junová	
Autor obálky Štěpán Bartošek		

IMAGE, OBRAZ S RUČENÍM OMEZENÝM

Luboš Kratochvíl

ÚVODNÍK

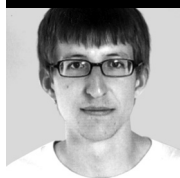
Před osmnácti lety se zhroutil komunistický totalitní režim v Československu. Před třemi lety se stovkám lidí hlavně z Prahy a okolí zhroutil sen o tom, že budou nakupovat ještě větší množství zboží za ještě nižší ceny v hypermarketu Český sen. Před pár týdny rezignoval kvůli svým aférám ministr Čunek. Co mají všechny tyto události společného? Zdánlivě nic. A přece něco důležitého. Rozsypaný obraz, který všechny akteury provázel. Komunismus si svou image tvrdáka buďoval 40 let. Zpočátku velmi úspěšně za pomoci vykonstruovaných soudních procesů s rozsudky smrti a těžkými žaláři, pak s pomocí spřátelených tanků v roce 1968 a následné normalizace pod taktovkou tajné policie. Ale přesto v listopadu 1989 lidé prohlédli, že už je to jen prázdná skořápka, do které stačí fouknout. Image tvrdáka, který bude vládnout na věčné časy, se nakonec zhroutila.

Autoři projektu Český sen chtěli zjistit, jak moc se dají lidé pobláznit levným konzumem. Udělali masivní reklamu na neexistující obchod,

k jehož falešnému průčelí nakonec chvátaly stovky nakupujících. Image vykutálených filmařů/manažerů obchodu v očích napáleného davu výrazně utrpěla. Jenže nakonec byli pro smích i ti rádoby nakupující, kteří tvrdili, že normálně do hypermarketů vůbec nechodí - utrpěl jejich obraz nekonzumáků.

Jiří Čunek lehce nabyt, lehce pozbyl. Do Senátu, čela křesťanskodemokratické strany i do vlády ho vynesla vlna popularity a image přímého politika, který se vypořádal s nepříznivými občany ve Vsetíně. Pak ale přišlo obvinění z přijetí úplatku a podivného získání sociálních dávek. Čunek možná nic neudělal. Alespoň nic protizákonného. Ale jeho image je přesto ta tam. Vypadal jako přímák, ale při vysvětlování svých kauz klíčkoval jako zkušený podfukář. I kdyby nepřišel o čest, přišel o důvěru, a bez té se politik neobejde.

Čtyřicet let totality, pár týdnů reklamy, rok ve vysoké politice. Má cenu si budovat image, když nakonec praskne? ■

www.darujkrev.cz

Jonáš se velice rozezlil a planul hněvem. Modlil se k Hospodinu a řekl: „Ach, Hospodine, což jsem to neříkal, ještě když jsem byl ve své zemi? Proto jsem dal přednost útěku do Taršíše! Věděl jsem, že jsi Bůh milostivý a plný slitování, shovívavý a nesmírně milosrdný, že tě jímá lítost nad každým zlem. ...“ Jonáš totiž vyšel z města, usadil se na východ od něho a udělal si tam přístřešek. Seděl v jeho stínu, aby viděl, co se ve městě bude dít. (Jon 4,1n.5)

Zase je kousek textu vynechán, abychom zbytečně nepřepisovali celou Bibli, tam si můžete najít vše. Doporučujeme.

„Já to věděl, že budu za exota! Všechno je jinak, než jsem hlásal, a za to můžeš, Bože, ty a ta tvoje shovívavost, to tvoje neskutěčné milosrdenství! Já to tušil už doma. Jinak bych přece od toho tvého pověření nezdrhnul.“ Takhle nějak podobně prý se modlil Jonáš k Hospodinu. Spíš to tedy než modlitba vypadá na pěkně vynadání hezky od plic. Vždyť Jonáš planul hněvem. Znáte ten pocit, kdy se vám krev nahrne do tváří a všechno ve vás úplně hoří a ze vzteku vypadáte jak sopka v době vrcholu erupce? Slova z vás lítají jak smrtonosná láva na kamení. Tak to je Jonáš sedící v chládku na východ od Ninive. Asi spíš v tu chvíli vyskočil na nohy, protože takový výron zloby v sedě prostě nelze zvládnout.

Ale vraťme se na začátek. Podobně jako biblické vyprávění musí ještě něco vysvětlit. Jak došlo k tomu, že Jonáš zuří? Chodil městem, vyhrožoval soudem, zničením. A lidé zareagovali pokorně, nikoli pyšně a zpupně. A Bůh na to taky reagoval, to snad ani jinak nejde. Žádné ničení se nekonalo. A to je pro Jonáše ta potíž. On si totiž vyšel za město, pohodlně se usa-

dil, aby viděl ten masakr. Hodlá si vychutnat v pohodě a v bezpečí, jak sestoupí oheň z nebe a všechny je to tam pohltí, sežehne a seškvaří na placku. To bude řev a vytí a pláč a skřípění zubů. Jo, jo, holenkové, neměli jste bejt takový potvory!

A ono nic! Žádná ohňová show se nekonala. Ani potoky krve, ani další podobné scény jak z akčního filmu. Ne, že by se nekonal soud, to ne. Jenom Bůh posoudil Ninivské nakonec jinak. Na pouhé spočítání plusů a minusů a z toho získání zcela jistě záporného výsledku by stačila kalkulačka, na to nepotřebujete Boha.

Není to ale nespravedlivé? Pokud spravedlnost vnímáme ve smyslu má dáti - dal, za dobré chování odměna, za špatné trest, tak ano. Pak je milosrdenství, odpuštění, slitování vždycky jedna velká nespravedlnost. A Hospodin je takový Bůh, který je milostivý a plný slitování, shovívavý a nesmírně milosrdný. Takový je, prosím, Bůh náš. Osobně to vnímám jako skvělou zprávu, která mi dodává naději, přináší klid, osvobozuje od strachu z budoucnosti.

Ovšem tohle přijmout asi nelze ve stavu rozčilení, když se člověk cítí ublížený, když plane hněvem. Je to ale v pořádku, že je Jonáš tak vytočený? Přesně tuhle otázku mu položí Bůh: „A ty, Jonáši, ty teď, když pukáš vzteky, jednáš správně? A jednal jsi správně, když jsi utekl do Taršíše? Sice si to pro sebe zdůvodníš, člověku se všechny jeho cesty zdají ryzí, ale je to v pořádku? Copak pro tebe milosrdenství a slitování neplatí, když do tebe hned neudeří blesk z nebe?“ Ještě, že je Bůh shovívavý a nad každým zlem, ať je páchá, kdo chce, jej jímá lítost. Jinak, Jonáši, nevím, nevím ... ■

PROSTĚ NECHAT ROZSVÍCENO

Ivan Ryšavý

Hluchoslepé děti, tedy bytosti, které vyrůstají ve věčné noci a tichu, se usmívají, pláčí, vztekají, hledají kontakt a odmítají kontakt, tedy mají základní projevy mimiky stejné jako my, kdo vidíme a slyšíme. I když nás nikdy nemohly vidět ani slyšet. Když se zlobí, nejen, že se jim tvoří na čele svíslé vrásky, ale i dupají nohou do země – tedy projevují i složitější vzorce chování – stejně jako ostatní. Třeba se to naučily, jak poznávaly ostatní lidi hmatem? Tak se podívejme na děti, které nemohou používat ani hmat – třeba oběti léku Conterganu, které mají ručičky zakrnělé. I ony projevují emoce stejně.

Ti lidé v místnosti se neznali. Půl hodiny tam čekali, než přijdou ti, kdo to tam organizují. Potom pořadatelé s každým zvlášť chvíli mluvili. Ukázali jim fotografie z té místnosti z toho čekání a ptali se jich: kdo podle Vás bude ve hře „věžňovo dilema“ podvádět a kdo hrát poctivě? Potom tu hru ve dvojicích hráli. Trefili se ve svém odhadu? Podváděli ti, u kterých to čekali, a hráli poctivě ti, u kterých to čekali? Ano. Ne všichni a vždycky. Ale odhad se kryl se skutečností podstatně víc, než kdyby to byla jenom náhoda.

Vytvořím obraz sebe

Co je to postoj? Odpovíte možná „že si o někom nebo něčem něco myslím“. „Že k někomu nebo něčemu něco cítím“. „Že vůči někomu nebo něčemu obvykle nějak jedním“. A všechno je to správně, tak chápeme postoj jako psychologický jev. Ale on předtím už existoval postoj jako nějaké držení těla, pozice. Třeba když se někdo chystá druhého obejmout. Má roztažené paže a jde k němu, aby to mohl co nejučinněji udělat. Když se někdo chystá druhému dát pár facek, napřahuje se zase jinak. Tedy: tělo se chystá něco udělat,

je v takové poloze, aby to šlo udělat co nejlíp. A ono to má ještě jeden efekt: druhý člověk z toho čte „chce mě obejmout“, „chce mi dát facku“. Ten postoj tedy vedle toho, že připravuje nějakou akci, je signál: toto k tobě cítím, toto si myslím, toto chci udělat.

Co je těm třem situacím společné? Mimika hluchoslepých dětí, projevení poctivosti nebo nepoctivosti, postoj? Že člověk prostě tím, že je a jaký je o sobě vysílá signály a druzí přijímají ty signály. A celé to funguje – aniž by v tom byl záměr: budu se jevit, aby..., vytvořím obraz sebe, že...

Ba, nemusí to být jen tak mimovolní. Mimické svaly reagují automaticky – ale můžeme je i ovládat vůlí. Úřednice v bance i kráska při volbě miss se usmívají a nevede je k tomu emoce radosti nebo lásky. Litujeme je, říkáme si, že je už zvedače koutků musejí bolet, ale jde to. Jenom pro zajímavost: svaly ovládané vůlí, i svaly, které s pohybují mimovolně, jsou také kolem řítního svěrače...

Takže to, jak se druhým jeví, může prostě vyplývat z toho, jaký nebo jaká jsem. Nebo to mohu ovládat. Starat se o to. Cíleně vzbuzovat určitý obraz o sobě. Vytvářet svoji image. A to celkem nezávisle na tom, co je vevnitř. Já člověk, my instituce, my firma, my církev... Ne jenom ta úřednice v bance a kandidátka na titul miss. Třeba i farář. Ivan Klíma popisuje v jednom svém raném textu situaci, kdy za knězem přijde chlapec z vesnice. „Co máš na srdci, chlapče?“ zeptal se hlasem, v němž zněla naučená vlídnost. Usedl na lavičku u zdi, přivřel unaveně oči: „Poslouchám tě.“

Image celkem nezávislá na tom, co je vevnitř. Setkali jsme se s případy, kdy byla protikladná tomu, co bylo uvnitř. Zpěvačka, která jako každý z nás stárla, najednou měla image mla-

Hluchoslepé děti, tedy bytosti, které vyrůstají ve věčné noci a tichu, se usmívají, pláčí, vztekají, hledají kontakt a odmítají kontakt, tedy mají základní projevy mimiky stejně jako my, kdo vidíme a slyšíme. I když nás nikdy nemohly vidět ani slyšet. Když se zlobí, nejen, že se jim tvoří na čele svislé vrásky, ale i dupají nohou do země – tedy projevují i složitější vzorce chování – stejně jako ostatní. Třeba se to naučily, jak poznávaly ostatní lidi hmatem? Tak se podívejme na děti, které nemohou používat ani hmat – třeba oběti léku Conterganu, které mají ručičky zakrnělé. I ony projevují emoce stejně.

Ti lidé v místnosti se neznali. Půl hodiny tam čekali, než přijdou ti, kdo to tam organizují. Potom pořadatelé s každým zvlášť chvíli mluvili. Ukázali jim fotografie z té místnosti z toho čekání a ptali se jich: kdo podle Vás bude ve hře „věžňovo dilema“ podvádět a kdo hrát poctivě? Potom tu hru ve dvojicích hráli. Trefili se ve svém odhadu? Podváděli ti, u kterých to čekali, a hráli poctivě ti, u kterých to

čekali? Ano. Ne všichni a vždycky. Ale odhad se kryl se skutečností podstatně víc, než kdyby to byla jenom náhoda.

Vytvořím obraz sebe

Co je to postoj? Odpovíte možná „že si o někom nebo něčem něco myslím“. „Že k někomu nebo něčemu něco cítím“. „Že vůči někomu nebo něčemu obvykle nějak jedním“. A všechno je to správně, tak chápeme postoj jako psychologický jev. Ale on předtím už existoval postoj jako nějaké držení těla, pozice. Třeba když se někdo chystá druhého obejmout. Má roztažené paže a jde k němu, aby to mohl co nejučinněji udělat. Když se někdo chystá druhému dát pár facek, napřahuje se zase jinak. Tedy: tělo se chystá něco udělat, je v takové poloze, aby to šlo udělat co nejlíp. A ono to má ještě jeden efekt: druhý člověk z toho čte „chce mě obejmout“, „chce mi dát facu“. Ten postoj tedy vedle toho, že připravuje nějakou akci, je signál: toto k tobě cítím, toto si myslím, toto chci udělat.

IMAGE NA NIC

Bohdan Mamula

„Image je na nic, poslouchej instinkt, dej si...“ vybavuji si slogan z reklamy na nějakou bublinkovou limonádu, který se chytře snaží nabídnout zase jenom další image. Je to všude kolem nás a těžko se tomu odolává. Dříve stačilo, že byl jeden frajer, dnes už na to musí mít propracovaný styl od účesu, až po auto, případně kam mu stačí peníze. A to se ještě vždy najde někdo, kdo to má více promyšlené. Otázka zní, jestli se toho má člověk účastnit, případně do jaké míry? Má dnešní křesťan užívat nastalé svobody a vrhat se do víru nákupních galerií? Je pěstování image hřích? Měli by se křesťané při výběru ošacení více držet funkční stránky věci a zpozornět všude tam, kde by se pro různé dvojité švy a lesklé knoflíky již mohlo jednat o pokusech pěstovat si image? Problém je, že i kdybychom chtěli být strozi a puritánští, tak to nebudeme mít jednoduché. Ani nízká cena

není totiž dnes ničeho zárukou. Naopak, model poustevník, vyvedený v kvalitních přírodních materiálech může stát daleko více než model, od pohledu daleko okázalejší, nazývaný též mafiánský. Člověk by si tedy řekl, asi to chce řešit tak nějak s mírou, moc to nepřehánět. To je takové křesťanské, ne? Přijela, nepřijela, oblečená, neoblečená? To ne! To přece nechceme. Ať si křesťan nosí, co chce, vždyť je to především hra, všechna ta móda a image. Hra, ze které mohou mít dokonce užitek nebo alespoň legraci i okolní přihlížející. Řekl bych, že křesťan může tuto hru hrát snad i o něco svobodněji, protože tuší, že na tom všechno nevisí.

Mám i jednu radu pro vytváření vlastní image na závěr. Odmyslete si tu stylovou limonádu z úvodního sloganu a než vstoupíte do shopping centra si řekněte: „Image je na nic, poslouchej instinkt!“ ■

ÚHEL
POHLEDU

ZÁLEŽÍ MI NA TOM, MÍT NĚJAKÝ IMAGE?

Josef Bartošek

Image vlastně znamená obraz. Obraz je jednak to, co vidím, tedy vnější podoby objektů a jednak to, co autor obrazu chtěl vyjádřit jaksi navíc, něco čím se ten jeho obraz liší třeba od fotografie. Takže podvědomě vlastně každý stojí o to, mít nějaký image, bez ohledu na to, jak o sebe dbá nebo nedbá. Jednou mi jeden farář pro mládež řekl: "Vy hipísáci děláte, že vám na oblečení nezáleží, ale ty vaše vošoupaný džíny a roztrhaný trička jsou vlastně taková vaše uniforma a vy ani nemáte svobodu ji opustit." No, je to taky názor, i když bych o něm mohl dlouze polemizovat. Ale nebudu. Raději napíšu, co nosím a proč. Myslím, že moje dnešní oblečení má nejbliže k oblečení bezdomovce, za kterého bývám tu a tam pokládán. Nosím nyní převážně věci ze sekáče, případně to, co moji přátelé odložili. Ne snad proto, že bych na lepší oblečení neměl, ale mám stále větší pocit, že naše více a více konzumující společnost se ubírá někam špatně. Můj dědeček měl dvoje kalhoty. Jedny na práci a jedny do kostela. Můj otec již několik desítek a já...darmo mluvit. Spotřebovávat a vyhazovat, aby se to naše konzumní letadlo nezastavilo a nespadlo.... Druhým důvodem je to, že ten, kdo dá hlavně na to, jak kdo vypadá a ne jaký je, ten se se mnou nebaví a já jsem za tento mimovolný předvýběr velmi vděčný, neboť mě to ušetří hovoru s lidmi, se kterými bych si beztak neměl co říci.

Dalším důvodem je i to, že to co skromným způsobem oblékání a života ušetřím, mohu vynaložit způsobem, který pokládám za smysluplný, aniž bych musel mít pocit, že o něco šidím rodinu. Není to snad proto, že bych byl takový dobráček, ale síleně mi vadí dnešní tak velmi samozřejmý egocentrický hedonismus (soběstředné, sobecké požitkářství, konzum). Nestavím proti němu nějaký ideál ctnosti, sám ani nejsem tak ctnostný ani tak naivní ani tak odtržený od reality, ale byl bych rád, když už to hedonismus vyhrává na plně čáře, aby to byl alespoň hedonismus solidární, to znamená, jakou míru konzumního blaha pokládám za samozřejmou pro sebe takovou bych měl přát každému bližnímu a nejen přát, ale také pro to něco udělat.

Jinak samozřejmě to, co nosím, nosím také i proto, že je mi to pohodlné a že se v tom cítím dobře. Mám-li na sobě náhodou z nějakých příčin kvádro, nepokračuji v jeho nošení ani po té, co mi lidé říkají, jak mi sluší a jak v něm pěkně vypadám. Já si v něm obvykle připadám jako kašpar a kdybych si vzal kravatu, měl bych pocit, že se uskrтім. Přes to všechno si nemyslím, že ten, kdo nosí značkové oblečení, kravatu, naleštěné boty nebo má stále hladce oholenou tvář je nějaký povrchní rozmařilec, sobec, zaměřený jen na sebe. Možná třeba vyznává tytéž ideály jako já a dobře bychom si rozuměli.

Tak proč se náš zevnějšek tolik liší? Těhož „obrazu za obrazem“ může docílit každý malíř jinou technikou. Takže budeme-li autentičtí, nemusíme se vázat na žádný image, nemusíme se připodobňovat svoji peer group (skupině stejně si stojících vrstevníků), ani žádným idolům, nemusíme si dělat o svůj image starosti a s takto uvolněnými rukama, můžeme svobodně pronikat k tomu vnitřnímu obrazu člověka, který je mnohem důležitější než to, jak se nám kdo jeví anebo myjemu....

K ČEMU JE VÁM IMAGE?

Jaromír Plíšek,
velvyslanec ČR
v Maďarsku, 52 let

Sám se kromě respektování běžných pravidel oblákání a chování „image-em“ nijak (cíle)vědomě nezabývám. Třeba u obchodníků nebo politiků je to ovšem důležitá a snad i legitimní součást profese. I tak bych ale vůči této disciplíně zůstal obezřetný - Bůh hledí k srdci...

image pomůže uvědomit si, kým jsem a co vlastně o sobě chci říci těm druhým.

Majka Horníková,
prodejkyně časopisu
NP, který pomáhá
lidem v nouzi, 46 let

Jaká image? Teď jsem zaskočená, co to je. A tuhle vestu Novýho Prostoru mám, protože ji mít musím kvůli APP (to je tréninkové zaměstnání).

Jan Hrudka,
editor MF DNES, 50 let

Popravdě řečeno ani nevím. Zhusta slyším, že to a to médium změnilo image, ta či jiná popstar má image, marketingový ředitel změnil image firmy, ten či onen výrobek má novou image. No nekupte to! Televizní reklamy příliš nesleduji a reklamní letáky hromadící se v poštovní schránce vyhazují rovnou. K čemu tedy image, že. Jó, mít tak svou osobní image? To k zahození není. Je však lépe přijít k ní jaksi mimoděk, než si ji cílevědomě pěstovat. Může se totiž ukázat, že ta umělá je veskrze falešná.

Jaroslav Hutka,
hudebník,
59 let

Slova image i identita jsou tak používána, že se z nich setřel nějaký hlubší význam, působí jen jako zábalové masky. Je lépe říct, že člověk potřebuje charakter a mít trochu jasno v tom, co chce a proč.

Mikuláš Vymětal,
pražský farář pro
mládež, 35 let

Snažím se spolupodílet na vytváření celé řady těchto „vnitřních obrazů“ v očích ostatních - nejen své osoby, ale také některých společenství mládeže či bohoslužeb. Přemýšlení nad vlastním

Eva Erbenová,
spisovatelka,
76 let

Dobrá image v každém směru ve vystupování, v chování, co z člověka vyznačuje, září, je důležitá. Každopádně nemyslím, že značkové oblečení, boty atd. je dobrá image. Ostatně, proč vlastně to slovo image? Dá se též říci, jaký dojem člověk dělá, ne? Odjakživa bylo důležité dělat „dobrý dojem“, což je syntéza taktu, vkusu, vzhledu, estetiky... To jsou bezesporu příjemné vlastnosti a takovou image mám ráda.

Debora, 17	O tom jsem nikdy nepřemejšlela...
Rutka, 15	Nechce se mi psát do Bráčky, bych si pokazila imidž.
Kuba, 20	Nějakou image asi mám, ale je mi k prdu. Krom toho by moji image asi měli posuzovat spíš ostatní.
Kuba, 18	Image je pro zlepšení sebevědomí... když vypadám tak, jak chci vypadat, dodá mi to sílu :-). Image ale spočívá i ve vystupování, v povaze. Dobrá image stojí spoustu práce a přemýšlení a lepší ti nejen sebevědomí, ale i charisma.
Miki, 20	Nějakou image má asi každá, ale já nevím, jakou mám já. Asi jak kdy a jak kde.
Jan, 17	Třeba abych se cítil dobře ve společnosti, abych skryl svoje pocity nebo prosadil nějaký svůj názor, postoj.
Jakub, 18	Image je možnost, jak se hned na první pohled vcelku jednoznačně prezentovat světu.
Míla, 26	Myslím, že uvědomněle vytvářená image je dobrá jen veřejně činným lidem, nám ostatním, kteří ji vlastně také, i když neuvědomněle vytváříme, je celkem nanic, pokud bereme tenhle termín marketingově. Pokud si to přeložíme třeba jako dobrou pověst, tak to stojí za to, ovšem dobrá pověst se také vytváří jen tak jakoby mimochodem.

Otázka příště: „K čemu je Vám image?“ Odpovědi posílejte na adresu: bratrstvo@evangnet.cz s předmětem VOX POPULI do 15.11. 2007.

K BOŽÍMU IMAGE STVOŘENÍ

Jan Keřkovský

Image je slovo původně latinské, kde zní imago (česky obraz). Bůh stvořil člověka, aby byl jeho obrazem, jako muže a ženu jej stvořil, praví se hned na začátku Bible (Gn 1). Tak tedy k obrazu Božímu stvoření jsme. Jenže co z toho vyvodit? Že by napodobovat Ježíše ve všem, co dělal? Třebas. Čím horoucnější zbožnost, tím víc napodobování vzorů (kupříkladu Ježíše nebo světců), tak to často v dějinách chodilo, ale v protestantismu našeho stříhu se to nakonec moc neujalo. Vírou spasení jsme, nikoli napodobováním (imitací). Vaše záchrana (nebo záhuba) není závislá ani na vašem image. Nicméně nějaký image (to, co vidíte, když se na mě podíváte) si člověk buduje a pěstuje. Když se modlíte, postíte nebo někomu něco dáváte, nebuďte jako ti, kdo to stavějí ostatním na odív, připomněl Ježíš (Mt 6). Image zbožného nebo štedrého člověka pořád není víc

než image. Nezapomeňte, vaše tělo je chrám Ducha svatého, napsal Pavel do jednoho sboru (1 K 6,19). To se ví, platí to i pro nás – image je něco jako fasáda: pěkná, výstavní, zchátralá či odpudivá. Ale důležité je, co je vevnitř, fasáda není všechno.

K obrazu Božímu stvoření, chrám Ducha svatého – image by tomu měl odpovídat. Jak? To v Bibli není. To je přece na nás. Každá tradice (a v ní každá generace) o tom má své představy, které v něčem čelí své době a v něčem s ní jsou zajedno. Je to na nás. Chcete-li se líbit (nebo provokovat nebo co já vím), pracujte na tom. Najdou se specialisté, kteří vám s tím poradí. Ale nezapomeňte na interiér. A kdyby jen na interiér! Člověčí životní dům by měl stát na pořádných základech (řekl Ježíš, Mt 7). Přejde-li bouře, fasáda ho nezachrání. Ale to neznamená, že by nemohla být pěkná... ■

SKAUTI – UZLE I DVD

Tomáš Groll

JAK TO
CHODÍ
U SOUSEDŮ

Činžovní dům, Černokostelecká 50. Ztemnělé podzemní prostory. V přítmí se zouvám, ale to už se otevírají dveře a vidím na stole stoličku a dvanáct skautských rukou motajících uzle. Pirát a Pavouk mají problémy se škořákem, Kulda zkouší zkracovačku a Ježka baví autíčka. Schůzku 309. oddílu skautů Střelka 35. střediska Junáka vede Šmudla a Mudrc.

Skauting letos oslavil 100 let své existence. V Čechách působí od roku 1911, o rok později začíná používat označení Junák. Během druhé světové války a za komunistů (s výjimkou konce šedesátých let) je tato organizace zakázána. Dnes má Junák – svaz skautů a skautek 45 tisíc členů. Celosvětově se ke Skautskému hnutí hlásí přes 40 milionů lidí, což z něj dělá největší mezinárodní organizaci pro děti a mládež.

Klubovna je umístěna pod jedním z nenápadných činžovních domů v Praze ve Strašnicích. Že se jedná o skautskou klubovnu a ne kočárkárnu je však patrné až po otevření dveří. V rohu stojí u zdi prapory jednotlivých družin, nad nimi visí velký státní znak České republiky. Protější stěna je celá pomalovaná výjevem z indiánského života. V klubovně se nalézají snad všechny možné předměty, které si laik může asociovat se skautingem: sekera, stany, vlajky, kytara, mapy, provazy, odlitky stop, atd.

Vkročil jsem do probíhající schůzky mladších skautů (11 – 13 let). Po procvičování uzlování následovalo několik oznámení od vedoucího. Na přímý dotaz, jestli si skauti přejí připravit nějakou půlroční hru, dotazovaní nadšeně souhlasí. Příští týden se společně se schůzkou starších skautů chtějí podívat na DVD z letního tábora. Před skončením schůzky ještě proběhne krátká výuka pochodových značek. Většina kluků už stejně všechny zná. Po krátké hře se mladší

skauti rozcházejí domů. Překvapilo mě, jak aktivní náctiletí skauti jsou a s jakým zápallem se účastní programu. Uzle, značky – to je učení, a přesto je to baví.

Přicházejí starší skauti (15 – 17 let), kteří si mají program připravit sami. Nikdo to neudělal, a tak se po krátké hře baví o všem možném. Abych poznal, co skauti vlastně dělají, musel jsem se vyptat Mudrce alias Tomáše Hejdy.

Co teda vlastně skauti dělají? Na úterní schůzce to vypadalo spíš jako setkání a potlach kamarádů. Jak vypadají a jak mají vypadat skautské schůzky?

V úterý program nebyl připraven, protože rádce družiny ani oddílový rádce (ten družiny zastřešuje) nemohli přijít. Jinak program na schůzkách těch starších dostává určitou koncepci, snahou je „rozjet“ dlouhodobý projekt, který by nutil lidi se scházet. Teď jsou šťastní s tím, že si pokecají a něco málo se přiučí. Schůzky by měly vypadat tak, že rádce s pomocí vedení oddílu připravuje program, který má určitý rámec, tj. cíle a prostředky. Cílem je především výchova a vzdělávání, prostředky pak hry, naučný program, rukodělná činnost.

Konkrétně? Viděl jsem uzle a pochodové značky.

Základní znalosti skauta shrnuje Skautská stezka, která je i jakousi osnovou, ze které vzdělávací program vychází. Jsou tam jak věci typu schopnosti nabrousit nůž, znalosti přírody nebo již zmiňované uzly, které jsou spíše z praxe, i záležitosti všeobecných znalostí jako znalost své obce, povědomí o významných osobnostech dějin českého státu. Naším cílem je totiž také příprava na praktický život.

Na rukávu skautské košile jsem si všiml odborky s vyobrazeným počítačem. Za

mých mladých let byl skaut spojen hlavně s přírodou. Jak je tomu nyní?

Jistě. Velmi kontroverzní a v Junáku diskutovaná otázka, jestli se zuby nehty držet tradičního pojetí, nebo jít s dobou. V našem oddíle se snažíme jít zlatou střední cestou, a stejně tak se na věc dívá i vedení organizace. Také proto od přelomu tisíciletí vzniká nová koncepce skautské výchovy, která přizpůsobuje věci současným potřebám společnosti. My, stejně jako většina oddílů, pořádáme klasické tábory v přírodě v podsadových stanech a v tee-pee, s vlastními vařením a vlastnoručně vykopanými latríny. Ale dnes už pro nikoho není zajímavé jezdit s kárkou každý den na nákupy, takže se nebráníme použití motorového oře. Současně pořádáme již několik let na táboře filmový večer, tedy že z note-booku připojeného na autobaterii si pustíme nějaký zajímavý film. Chceme však, abychom my ovládali techniku, a ne technika nás.

Jak často máte víkendové akce a co na nich děláte?

Akce máme jednou, výjimečně dvakrát do měsíce. Jsme „děti velkoměsta“, takže naší snahou je dostávat se do přírody. Proto volíme nejraději skautské základny mimo

civilizaci. Výpravy jsou věnovány programu, který se nedá dělat v klubovně. Hrají se velké hry, poznává se příroda (opět nejlépe formou ekologicky zaměřených her, ale ne vždy to jde), sami si vaříme, děláme dříví, uklízíme po sobě. Kromě praktického programu také zařazujeme program „u stolu“ – každé ráno kromě rozcvičky tělesné i rozcvička duševní (obvykle nějaký test znalostí). Večer posedíme při kytarě nebo diskutujeme například nad problematikou alkoholu nebo o významu skautské symboliky.

Všiml jsem si, že v anglickém znění skautského slibu se slibuje sloužit Bohu a královně, resp. vlasti. Čeští skauti slibují sloužit nejvyšší Pravdě a Lásce. Jaký je vztah skautingu a křesťanství?

Skauting vystupuje jako nekřesťanská organizace a ve své podstatě jí i je, tedy alespoň u nás. Existují však oddíly a střediska křesťansky založená, hlavně na Moravě. Funguje také Ekumenická lesní škola (lesní škola je instituce, jež má za úkol vzdělávání skautských vedoucích), která své kursy více zaměřuje na osobní rozvoj. Učí, jak křesťansky vzdělávat děti z nekřesťanských rodin a provádí tak určitým způsobem misií uvnitř samotného skautingu. ■

Průměrná domácnost spotřebuje přes polovinu energie na topení (12 MWh) a čtvrtinu na ohřev teplé užitkové vody (5 MWh). I v ČR však existuje řada domácností, do nichž energií téměř není třeba dodávat, jde o tzv. **pasivní domy**. Tato speciálně konstruovaná obydlí jsou perfektně z izolována a díky důmyslné konstrukci dokonale využívají potenciál slunečního záření. Pakliže je přebytek jen třeba část energie dodávat, hovoříme o tzv. **nízkoenergetických domech**.

Zatímco z klasického domu pasivní udělat nelze, přeměnit domácnost na nízkoenergetickou zas tak složité není. V první řadě se je třeba zaměřit na ztráty. Poučka říká, že 50% energie lze ušetřit pouze s 10% náklady. Například okny uteče čtvrtina veškerého tepla. Škvíry mezi rámem a okny je nejlepší utěsnit pomocí silikonového těsnění umístěného do vyfrézované drážky. Jedná se o levné a účinné opatření, které můžeme využít i u dveří (10% ztráty). Draž vyjde výměna jednoduchých skel za dvojskla plněná argonem. Stropem (15%), podlahou (10%) a stěnami (40%) nám uteče zbývající teplo. Celkové zateplení objektu (minerální vatou, polystyrenem) je tedy nejen šetrné vůči životnímu prostředí, ale díky rostoucím cenám energií i velmi ekonomické. Velmi dobré zkušenosti jsou i se zateplováním pomocí balíků slámy.

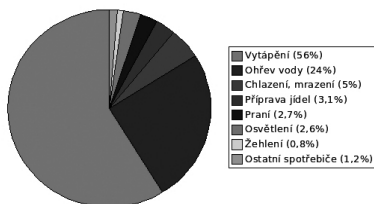
Nějakou energii ale budeme muset přece dodávat. Ideálním a přitom levným řešením je topení dřevem, případně peletami. Velice slibné je využití geotermální energie, na pokusném řešení se pracuje v Litoměřicích. Nicméně ať už použijeme jakýkoliv zdroj energie, je důležité se o zařízení správně starat a čistit jej, díky tomu můžeme dosáhnout úspor až v řádu desítek procent.

Získané teplo lze **rozvádět vzduchem**, což má výhodu v tom, že je zajištěno větrání (v dobře izolovaných domech nutnost!) a při použití rekuperační jednotky (ta odvádí

vydýchaný, kontaminovaný, teplý vzduch z vnitřních prostor domu směrem ven a současně přivádí zvnějšku čerstvý vzduch a rozvádí jej po domě) můžeme odebrat teplo z vypouštěného vzduchu a předat jej vzduchu nasávanému. Ten je nejlépe přivádět dlouhým zemním tunelem, kde dojde k jeho předehřátí. V létě může rekuperační jednotka pracovat opačně, tj. v režimu chlazení. Druhou, klasickou metodou, je **rozvod tepla pomocí vody**. I zde můžeme hodně ušetřit, nainstalujeme-li za radiátory 1cm tlustý polystyren s folií. Nedochází tak zbytečně k přehřívání části stěny a teplo je odraženo zpět. Radiátory také nesmí nic zakrývat (zavěsy, poličky).

Vyplatí se ohřívat vodu pomocí solárních kolektorů umístěných na střeše. Opět se jedná o řešení šetrné nejen k ŽP, ale i kapse investora díky dobré návratnosti. V průměru solární články dodají 70% energie potřebné na ohřev vody. V zimě můžeme chybějící energii ze slunečního záření doplnit pomocí kombinovaného bojleru, kde je voda dohřívána z okruhu ústředního topení.

Jestli topíte elektřinou (a bydlíte ve vlastním domě), zkuste investovat do tepelného čerpadla. Odnímá z okolního prostředí (ze země) teplo s účinností 250-450%. Zjednodušeně lze říci, že to je lednička zakopaná do země či hozená do studny, jejíž výparník (mřížka vzadu) je umístěn jako radiátor ve vytápěném objektu. ■

INSTANTNÍ PROGRAMY

XX

1S 3 – TADY SAMUEL, PŘÍJEM!

Marie Medková

Obsah: Prorokování a my.

Postup: Po přečtení textu diskutujte na otázkami, pak přejděte k úvaze.

Otázky k textu: Jak rozumíš slovu „povolání“? Jakými způsoby k nám Bůh promlouvá? Kdo je to prorok? Umíš mluvit o nepřijemných věcech s lidmi, kterých se to týká? Hledáš řešení problémů nebo je radši přecházíš a proč? Znáš nějaké osobnosti ze současnosti nebo nedávné minulosti, které jednaly v nějakém směru prorocky?

Úvaha: Elí je hodný děda, ale už moc nevidí. Možná taky nechce, protože má nade všechno rád své dva syny, kteří se moc nevyvedli. Akorát ho zraňují. Samuel je hodný chlapec, stáří má v úctě. Proč Hospodin promluvil právě teď? Po takové době mlčení? Možná by si mohl Sam nechat Jeho slova pro sebe. Starý kněz přece sám ví, jak se věci mají. Jenže Elí taky ví, že Hospodin s jeho mladým kolegou mluvil. Chce vědět, o čem. Sam má rád svého učitele. Nechce ho rozněvat. Elí naléhá, a tak mu musí ohlásit trest za to, že své syny tak rozmazloval. Nechal jim místa, kterých zneužívali. Rozmazlenci a cynici. Elí byl špatný otec. Nenaučil je vážit si věcí, zodpovědnosti, kázni. Byl několikrát upozorněn. Sám syny káral, ale na výchovu už bylo pozdě. A teď slyší slovo soudu od svého nejmilejšího učedníka. To jistě zabolí. Ale Elí předem pokorně přijímá trest za svou výchovnou chybu. Jako spravedlnost pro všechny. Nebo rezignovaně. Stejně je starý a nemoc-

ný. Na konci své cesty.

To se Samuelem je to jiné. Ten stojí na začátku blízkého vztahu k Hospodinu a druhých lidí. Není postaven proti svému učiteli, ale tak nějak nastupuje na jeho místo. Samuel se stává prorokem. Člověkem, který slyší, co Bůh vzkazuje. Ne nějakým věštcem budoucnosti, ale pošťákem Božího slova do současné situace. Proč Samuel? Byl nějak nadanější než ostatní mladí učedníci v chrámě? Vynikal? O tom není řeč. Není to důležité. Hospodin si ho prostě vybral a basta. A tak dostal výsadu mluvit s Bohem. Je to tak úplně výsada? Dozvídá se věci, které by si radši nechal pro sebe. Dostává vzkazy, které ho mohou stát lásku blízkého člověka a přízeň nadřízeného. Kvůli tomu mluvení by se mohl dostat do nebezpečí života, kdyby se to někomu hodně, ale opravdu hodně nelíbilo. Nebylo by lepší strčit hlavu pod polštář a dělat, že neslyším? Pravda, Sam – ani my – neví, co to je mluvit s Bohem, dokud to nezkusí. Na jednu stranu je to prima. Na druhou to může být zapeklité a velice nepřijemné. Kdyby totiž prorokování bylo hádání budoucnosti, tak trefil-netrefil, ale žádná křeč. Ono to ale znamená říkat pravdu, hodnotit, reflektovat (=uvažovat, zajímat se). Tohle může být pořádně nepřijemné. Vzlášť když se mluví přímo z očí do očí. Má to ale i svou pozitivní stránku. Když nepřijemná pravda zazní, je šance, že se něco změní. Zatuchlé vody se pohnou. V našem případě Elí pokorně přijal slova soudu. Veřejně uznal svou vinu na chování svých synů. *(pokračování na straně 36)*

Potom

Píseň pro solistu a vokalisty –

ti zpívají od začátku po repetici vícehlasně, druhou část (druhý řádek) unisono,
potom solista a na konci "Potom přijde ..." vícehlasně

A h E h A A E

Po - tom přij - de pří - liv zeslunc - ce a zml - hy

5 A C G A C

Za - pla - ví zrn - ka pís - ku ská - ly i

8 G A A C G A

ka - me - ny skry - je i mís - ku kte - rou jsem ztra - til na po - bře - ží

11 A h E h A E

když jsem chtěl pře - lé - vat mo - ře.

15 A h E A h E

a bu - de rá - no nej - tiš - ší ze všech rán.

19 A h E A h

ho - lu bi - ce o - ko - lo pro - le - tí, ko - hout se ne - oz - ve

22 E A h E

po - tře - tí. po - tom přij - de pří - liv

25 h A E

ze slun - ce a zml - hy...

PRAVÝ KŘEŠŤAN

Miriam Junová

Počet osob: Skupina mládeže**Cíl:** Budeme mluvit o tom, jak se chová „pravý křesťan“.**Pomůcky:** kartičky s charakteristikami „pravého křesťana“**Postup:** Připomeňte si legendu o Kejklíř Phamphalonovi. Kartičky s charakteristikami rozložte po obvodu stolu. Přečtete je. Potom ať se každý postaví ke kartičce, která podle něho představuje „pravého křesťana“. Vytvoří se skupinky osob, které si vybraly stejnou charakteristiku. Ať v každé skupince mluví krátce o této představě (5min), potom spolu projděte všechny charakteristiky – každý ať představí charakteristiku, kterou si vybral.

Mluvte spolu o tom, proč jste vybrali danou charakteristiku a zda si myslíte, že jste (v ohledu na tuto charakteristiku „pravým křesťanem)

Zopakování příběhu:

Legenda o kejklíř Phamphalonovi ukazuje dva extrémní postoje. Hermius se stáhne ze světa, aby mohl sloužit Bohu, na druhé straně Phamphalon se neliší vnějšně od „dětí tohoto světa“, slouží ale lidem svým životem.

Kartička „pravý křesťan“:

Správný křesťan...

- chodí každou neděli do kostela
- nemluví sprostě
- vypadá šťastně
- vypadá vážně
- mluví o Bohu
- neodlišuje se od druhých
- je připraven pomoci
- ztěžuje si život
- vyznačuje vnitřní důvěru
- věří v Boha
- věří lidem
- je jako klauni
- troskotá na realitě
- často si čte v bibli
- často se modlí
- obětuje se pro druhé
- často neví, co chce
- je skromný
- dělají dojem svobody
- miluje radosti života
- miluje své bližní
- má velké štěstí, že může věřit

(pokračování ze strany 33)

Možná řeknete: jenom, to se nepřetrhl. Ale uznat svou chybu, hlavně tu velkou, celoživotní, je strašně těžké. Jindy se může najít cesta z problému ven, protože ho někdo odvážil vyslovit. Mluvení s Bohem a dar prorocství je důležitý. V zapeklých situacích i v klidně plynoucím čase našich dní.

Modlitba: Pane, prosím tě o otevřené oči pro tvé vzkazy. Prosím tě o nastražené uši pro Tvá slova. Nejen pro sebe. I pro mé kamarády, sourozence, rodiče, a vůbec všechny lidi, kteří potřebují Tvé upozornění, když se něco děje špatně. Dej nám všem taky sílu nemlčet. Amen!

Ve středu 24. října zemřel po dlouhé těžké nemoci Petr Eben. Odešel tak skladatel, o němž nelze psát a nenechat se strhnout proudem myšlenek, kterými naplnil své skladby. Vydával v nich svědectví o tom, co v životě považoval za nosné, krásné a zachraňující. Je zvláštní sledovat, jak se i jinak suchá hudební věda stává při hodnocení díla Petra Ebena okouzlenou. Pro-

gregoriánského chorálu. Eben si kladl za cíl obracet se na posluchače s konkrétním sdělením, k čemuž mu sloužila nejlépe hudba vokální, proto zaujímá v jeho tvorbě kromě skladeb varhanních nejpodstatnější místo. Je autorem velkého množství sborů a písní. Svůj hlavní skladatelský úkol spatřoval Petr Eben zejména v hudbě pro katolickou liturgii. Ekumenismus jeho díla však umožňuje

mlouvání hudbou zde totiž nezůstává přáním, ale je intenzivním prožitkem. Pomáhá jí k tomu i motta a slovní komentáře, které napsal prakticky ke všem svým závažným instrumentálním dílům. Nelze se nenechat strhnout a neslyšet hudbu i při čtení motta posledního – slov z Knihy moudrosti, promlouvajících k nám z úmrtního oznámení. Skladatel je v padesátých letech zhudebnil a později zařadil jako jeden z liturgických zpěvů cyklu Suita liturgica: Duše spravedlivých jsou v ruce Boží a nedotknou se jich muka zloby, v očích nemoudrých zdá se zemřít, oni však jsou v pokoji, alleluja.

Petr Eben se narodil 22. ledna 1929 v Žamberku. Studoval klavírní hru na Akademii múzických umění ve třídě Františka Raucha a kompozici u Pavla Bořkovce. Jeho absolventskou prací se stal Koncert pro varhany a orchestr č. 1 s podtitulem Symphonia gregoriana, který už svým názvem předznamenal nejvýznamnější oblast Ebenovy tvorby: kompozice pro varhany, často s citacemi

přijímat ho za své i evangelíkům. Zdomácněly nám Ebenovy písně v Dodatku k evangelickému zpěvníku či Truvéřská mše, možná ani nevnímáme jeho doprovody k nejstarším písním v chorálníku. Na objednávku ČCE napsal též sbírku úprav písní z Komenského kancionálu Cantica Comeniana a s oblibou užíval evangelických písní a chorálů jako symbolů, nositelů sdělení, ve svých instrumentálních dílech (ve varhanních cyklech Faust a Job, v Žestovém kvintetu - Variace na chorál, v Smyčcovém kvartetu Labyrint světa a ráj srdce a v koncertní symfonii Noční hodiny). V připravovaném novém žaltáři nalezneme některé Ebenovy žalmové zpěvy s odpovědí lidu.

O hudební tvorbě mluvil Petr Eben jako o chvílích, kdy člověk přerůstá sám sebe, překonává svůj rozměr, osvobozuje se – alespoň ve své naději – od kletby časnosti a zmaru a vztahuje svou ruku po nekonečnosti a věčnosti. Díky, že i my můžeme takovému Ebenovu tvoření naslouchat. ■

To, že vůbec přežily, byl absolutní zázrak. Jejich matka zemřela ihned po porodu a jediné, co po sobě zanechala, byl malý medailon, uvnitř kterého byla podobizna ženy s pronikavými očima a hřejivým úsměvem.

Stará chůva Eusebia (Zbožnost) říkala, že na obrázku je jejich máma a že se jmenuje Sofia (Moudrost). Pistis (Víra), Elpis (Naděje) a Agapé (Láska) rády poslouchaly Eusebii, když jim vypravovala všechno, co si pamatovala o té deštivé noci, kdy jejich matka zaklepala na dveře sirotčince a požádala o přístřeší. Byla prý velice hezká a také statečná. Během porodu, jenž nastal téže noci, nevydala navzdory bolestem ani hlásek.

Když konečně všechny tři úspěšně opustily matčino lůno, bouřka najednou přestala a na noční obloze se objevily tři velké hvězdy.

„Co to znamená, když se při narození děťátka objeví hvězdy?“ ptala se pokaždé Agapé, i když odpověď už znala nazpaměť.

„To je jasné znamení, že se narodil někdo velice důležitý,“ odpovídala vždy Eusebie.

Tu poslední větu říkala velice potichu, aby nikdo nemohl uslyšet jejich tajemství.

Tři sestry si byly velice blízké, i když každá vypadala úplně jinak. Vůdčí role se ihned ujala Pistis. Věřila, že víra v boha, ctnostné chování a uměřenost jsou nejlepšími průvodci na cestě ke spravedlnosti.

Elpis byla tou nejveselejší bytostí, kterou jste kdys mohli potkat na tomto světě. Měla úžasný dar: jakmile s někým promluvila, padal mu kámen ze srdce a život se mu už nezdál tak beznadějný jako dříve.

Obě sestry si však dělaly starosti s Agapé. Už od dětství byla slabého zdraví a utrpení každého prožívala jako svoje vlastní.

Sestry si často prohlížely medailon své matky.

„Mám statečné oči jako matka,“ říkala Pistis.

„Já mám zase její hřejivý úsměv,“ dodávala Elpis.

Jen Agapé mlčela a v duchu si představovala, že je jejich maminka zaživu.

Dny v sirotčinci ubíhaly pomalu, ale neúprosně. Stará Eusebia zemřela. I přišel čas opustit toto útočiště a vydat se do širého světa.

Pistis se rozhodla, že půjde do kláštera, protože byla přesvědčena, že se musí s lidmi podělit o svoji víru, a tím je učinit šťastnějšími. Lidé ji obdivovali a dokonce i králové se skláněli před její svatostí.

Elpis se dala na léčitelskou dráhu. Věděla s naprostou jistotou, že se musí se svojí nadějí na lepší zítřek podělit s ostatními lidmi, aby se i oni mohli stát šťastnějšími. Dařilo se jí to a pověst o její schopnosti uzdravovat těla i duše se šířila daleko za hranice.

Jen Agapé se nikterak neodvažovala opustit sirotčinec. Nakonec ji tam nechali jako vychovatelku k malým dětem. Kárali ji za to, že nebyla přísná a každému hned odpouštěla, ale děti ji milovali a ty, co nepoznaly matku, jí říkali „maminka“.

Agapé byla velice hrdá na svoje sestry. Kdykoli mohla, posílala jim dárečky a psala dopisy. Vůbec se nezlobila, když jí neodpovídaly - věděla, že jsou slavné, a proto velice zaneprázdněné. Moc se jí chtělo zase je vidět, ale pozvání po vysloveném přání nenásledovala...

Každý večer před spaním otevírala Agapé medailon a se zatajeným dechem se dívala na usměvavou tvář. Jednou ji napadla otázka: „Co jsem vlastně po mamince zdědila já?“ Vzápětí jako by zdáli uslyšela promluvit tichý hlas:

„Zdědila jsi moje srdce, dceruško.“

Matka najednou stála vedle ní.

„Milá Agapé, nemohu s tebou mluvit dlouho, a proto pozorně poslouchej. Jsem uvězněna v zrcadlové kleci, ze které - jak se zdá - není úniku. Jsem zoufalá a moc bych potřebovala tvou pomoc.“

„Pistis ti pomůže, maminko. Je rozumná, statečná a spravedlivá. Nebo Elpis. Dá ti naději a zbaví tě nejistoty. Nevím, čím bych ti

promohla já, ale udělám, cokoli řekneš.“
Obraz Sofie se ale začal rozplývat a její hlas už skoro nebylo slyšet. Z těch pár slov, které se podařilo Agapé ještě zachytit, pochopila, že jestli chce pomoci matce, musí především pomoci svým sestřám.
Zvláštní. Byla to vždycky Agapé, která potřebovala pomoc. A teď najednou ona sama má nějak pomoci svým slavným a silným sestřám? Příliš nad tím však nepřemýšlela a vydala se na cestu. Zanedlouho dorazila k Pistis i Elpis, které žily vedle sebe. Před obydlim každé z nich sluhové udržovali oheň. Oheň fanatické víry před domem Pistis byl obrovský a zlověstný. V odlesku plamene uviděla Agapé starého rozhněvaného muže, který se chystal proklít svého syna a navždy jej vyhnat ze svého domu i srdce.

Před domem Elpis hořel slabý oheň plané naděje. Zoufalí sluhové do něj házeli mokré květy ve snaze udržet jeho plamen, ale tím to ještě zhoršovali. Vedle stála žena, která hleděla vyhaslýma očima někam do ztracena. Agapé se dlouze zadívala na oba ohně .A pak... se stal zázrak. Fanatický oheň víry uhasl. Trestající otec se podíval na svého syna očima lásky, odpustil mu a sevřel jej do své náruče. Oheň naděje se naopak rozhořel. Utrápená žena zvedla své oči a vzápětí spatřila plachtu lodi. Její muž se vracel domů. Všude kolem se začali rojit lidé, kteří opět začali věřit, že jsou milováni a že jejich láska zvítězí nad zoufalstvím, odloučením a smrtí. Pistis, Elpis a Agapé byly zase spolu – připraveny vyrazit na dlouhou a strastiplnou cestu za svojí matkou Sofií. ■

PAŘBY
BEZ PC

VRAŽDA A HRA NA PÁTRÁNÍ

Vojtěch Veselý

Šimon má šedé oči a je vyšší, než Marie. Matouš je nejmenší a nemá černé ani zelené oči. Dvě tři další charakteristiky a vy máte určit velikostní pořadí a barevnost očí členů skupinky. Anebo: pan Švestka celou noc číhal na lorda Bla(c)ka v jeho jídelně, aby jej tam ještě před snídaní hasákem umlátíl k smrti. Naznačený princip se s legendou potkává ve hře pro tři až šest hráčů běžného věku a pokud možno ne úplně mdlého rozumu, poněvadž co hráč, to detektiv. Vítězí ten, kdo správně určí kombinaci místnosti, podezřelého a nástroje. Tedy jednu z devíti místností, ve které jeden ze šesti podezřelých provedl(l) ten hrozný zločin pomocí doličného nástroje, kterých je ve hře také šest.
Pro ilustraci legendy, názornost, a také aby se jednalo o deskovou stolní hru, přesouvají hráči postavičky podezřelých i smrtosonné instrumenty po herním plán(u), kterým je samozřejmě půdorys lordovy šlechtické usedlosti. Pro princip je důležité postupné odhalování karet, na kterých jsou opět vyobrazeny místnosti, pod(e)zřelí a vražedné předměty. Ještě před zahájením hry se kom-

binace karet, která objasňuje lordovu smrt, tajně vylosuje a skryje pod schody sídla. Zbylé karty drží jednotliví hráči – detektivové – a vho(d)ným výběrem karet, které si nechávají odhalovat, pátrají po tom, jaké ze tří karty jsou ty zločinné. Během procesu odhalování karet můžete spoluhráčům pomoci, nebo naopak uškodit. Stává se, že vy samotní přesně víte, kterou kartu by potřeboval vědět, že máte v ruce, zároveň máte volbu odhalit mu takovou, která jej v pátrání nikam neposune. Lupa ani lulka nepomohou, zato notýsek se hodí, je povolen ba bývá předtištěn.
Slabiny hry? Jakmile jednou kompletně a se všemi záležitostmi odhalíte princip hry, nic moc vás ve hře nepřekvapí. A ostatním polezete na nervy. Ale t(o) se zas tak brzy nestane, do té doby si užijete mnoho mrtvých lordů a krivě obviněných nevinných podezřelých. Otestujte své detektivní schopnosti a vyluštěte si název hry z právě dočítané recenze.

Hra nebyla dosud žádným českým nakladatelstvím vydána, je u nás však distribuována s příloženými přeloženými pravidly. ■

Jako snad každý kluk jsem v dětství chtěl být řidičem tramvaje, popelářem nebo kosmonautem. Když jsme jezdili k babičce do Brna, stával jsem v tramvaji, nebo jak se v Brně říká „v šalině“, za dvířky do řídicí kabiny a pozoroval, na co je který čudlík. Ten svět jednoho sedadla a mnoha tlačítek mě vždy okouzloval a okouzluje mě dodnes. Leč neznal jsem nikoho, kdo by měl s tímto místem cokoli společného.

Až jednoho květnového večera roku 2007 jsem se seznámil s jedním řidičem brněnských tramvají. Jmenoval se Marek. A tak jsem z Marka vydoloval vše, co jsem potřeboval vědět. A jelikož to byl rozhovor nadmíru zajímavý, řekl jsem si, že jej musím vyzpovídat ještě jednou, tentokrát pro co nejvíce lidí...

Marek (30), řidič tramvaje Dopravního podniku města Brna. Vystudoval střední školu zakončenou maturitou. Je svobodný a bezdětný.

Marku, jak dlouho děláš řidiče tramvaje?

Fíha, no už to nějaký ten pátek bude. Asi tak 8 let, možná dýl.

A jak se k tomu člověk dostane?

No, udělal jsem si maturitu a chtěl jsem jít na vysokou. Jenže jsem se tam nedostal. Tak jsem byl nějakou chvíli na úřadu práce, až nakonec jsem si řekl, že bych mohl zkusit dělat šalináře. Tak jsem si zjistil, co je k tomu potřeba, oběhal všechny doktory a udělal si řidičák. Pak jsem se upsal Brněnskému podniku.

Marku, mě vždycky zajímalo jak to je. Střídají se linky, kterými jezdíš, nějak pravidelně, například v úterý jezdíš s 1, ve středu s 2, nebo si zvolíš sám, kde pojedíš? Nebo jedeš s tramvají, ke které zrovna přijdeš?

No na to je tam nějaký člověk, kterej to rozděljuje. Udělá rozpisy a ty se pak jen podíváš, kdy kde jedeš. Samozřejmě se to střídá. Třeba v pondělí jedeš na 2, v úterý na 13, ve středu na 5, ale ve čtvrtek už zas můžeš být na 13. Nemůžeš jet ale celý týden na jedny trase. To by se z toho člověk zbláznil. Musí se to střídat.

A můžeš tam třeba přijít a říct: „Prosím Vás, mohl bych jet zítra na desítku, dlouho jsem tam nejel?“

Jasně že můžeš, ale jestli ti vyhoví, to se neví. Ale většinou jo. Záleží taky na tom, kolik toho máš naježděného...

Hodně lidí často nadává, že jim řidič schválně zavřel dveře těsně před nosem, když dobíhali. Jak to vidíš ze své pozice?

Jojo, to slyším furt. Ale podívej se, vždycky se najde někdo, kdo dobíhá. Já počkám na jednoho, dva, tři, nebo pět, ale jednou ty dveře zavřít musím. Já mám taky nějaký jízdní řád, kterej musím dodržovat. Navíc teď už všechny šaliny maj GPS (elektronický navigační systém), takže jsme celou dobu monitorovaní. V řídicím centru vidí, kde jsme, kdy máme odjezd a v kolik jsme skutečně vyjeli. Když vyjedem pozdě, celkem nic se neděje, to se stát může. Třeba je nějaká zácpa nebo tak. Ale nesmíme vyjet dřív. Z toho je velkej průšvih.

Řídit tramvaj, to je značně zodpovědná práce. Kdyby člověk udělal chybu, může se to asi zle vymstít, že?

To jo. Když uděláš velkou chybu, tak je to hodně špatný. Nejen že tě vyhodí, ale ještě tě za to můžou zavřít. Ale z některých chyb se dá taky třeba vycouvat. Ale to jen z těch malejších.

Vycouvat? Jak to myslíš?

Prostě vycouvat...

Tramvaj umí couvat?

Jo, umí, ale já myslel vycouvat jako vycouvat. Ne vycouvat jako vycouvat, jestli mi rozumíš.

No to nevím. Tedy buďme konkrétní, myslel jsi vycouvat jako dát zpětný chod a projet pozpátku ulicí, nebo vycouvat, jako vyvléknout se z něčeho?

No myslel jsem, jako že se to dá nějak obejít nebo utulat. Prostě šmela.

No a ty jsi se třeba už nějak z něčeho vyvlékl?

Tak třeba jednou, to jsme ještě neměli GPS. Jel jsem s třináctkou do Krpole (Královo pole) a měl jsem odbočit nahoru na Šilingrák (Šilingrovo náměstí). Jenže jsem zapomněl přehodit výhybku a jel jsem rovně na Mendlák (Mendlovo náměstí).

Jak se z tohoto dá vyvléknout, couval jsi?

Ne, jen jsem vzal mikrofon a rozhlásil do kabiny, že z důvodu vážné dopravní nehody před Šilingrovým náměstím jedeme přes Mendlovo náměstí a Pekařskou.

Vážně? To na to nikdo nepřišel?

Ne. Nebo možná ti lidi. Protože když jsem pak z Pekařské vyjžděl na ten Šilingrák, taktam na zastávce kde jsme původně měli stavět, stála šalina, která jela za mnou. Jenže ta nezapomněla přehodit výhybku, tak jela správně. Ale nikdo si nestěžoval, takže v pohodě.

Stěžujou si lidi hodně?

No to furt. Furt tam na mě někdo řve, nebo mi kope do šaliny.

Ne, já jsem spíš myslel na Dopravní podnik města Brna. Nadřazeným jestli si někdo stěžuje.

Jo, to taky pořád. Teda řeknu ti, že ale docela lituju těch lidí, co tam musí sedět a přijímat ty stížnosti. Ti musí být pořád milí, usměvaví a poslouchat ty blbosti. To by nebylo pro takovýho cholerika, jako jsem já. Já když se naštvu, tak ty lidi seřvu.

Čím tě lidi nejvíc vytáčí?

To je těžko říct. Někdy mě vytočí úplně maličkosti a někdy je mi všechno fuk. Jo, už vim. Dost mě vytáčí, když se mě někdo zeptá jestli jedu tam a tam a přitom to má jasně napsané na té ceduli.

Jednou mě to vytočilo extrémně, to když už jsem jel poslední jízdu. Vyjžděl jsem z konečné a jel jsem už do vozovny, takže jsem tam hodil nápis: Vozovna Medlánky přes Hlavní nádraží. A přišla za mnou nějaká starší paní, tak šedesát jí mohlo být, a jestli prej stavím na Hlavním nádraží. Tak to už jsem pak byl hnusnej.

Co jsi jí řekl, je-li to publikovatelné?

Řek jsem jí, že na Hlavním nádraží nestavím, že mám 2+1 v Krpoli (Králově poli) a to mi bohatě stačí...No co jsem jí na to měl říct? Nebo když za mnou přišel nějaký mladý bo-rec, že chce lístek, a podával mi tisícovku. Tak jsem mu jich dal šedesát. No co já s tím?

Marku, poslední otázka. Spousta kluků, stejně jako já, touží nebo někdy toužila být řidičem tramvaje. Doporučil by jsi jim to, nebo by jsi je od toho raději zra-zoval?

Já bych jim to určitě doporučil. Ať to zkusej. Práce je to zajímavá. Někdo třeba zjistí, že to není takový, jak si myslel, a někdo třeba zjistí, že je to přesně takový. Mně se ta práce líbí a dělám ji rád.

Tak jo. Díky za rozhovor ■

DĚTI, STAN A CIZÍ KRAJE ANEB CESTA DO SKOTSKA

Na jaře bratr Vojta vyhlásil, že jede v červenci do Skotska, další bratr Vávra, že se přidá a zeptal se mě, zda bychom nechtěli strávit dovolenou s nimi. Celkem se mi ta představa zalíbila: Skotsko – krásná příroda, zdravý vzduch, angličtina... Jenže jak to provést? Je-li člověk sám, proč ne, ale s dvěma malými dětmi spát kdo ví kde pod stanem, tahat se s kočárem po vřesovištích, s sebou mraky oblečení, plíny, jídlo, atd. Ale nakonec jsem to sourozencům odkývla.

Pondělí 9 července: tři z naší čtyřčlenné výpravy letí poprvé letadlem. Adélka (1 rok) usíná hned po odlepení od země, Josefínka (3 roky) leze pod sedačky a baví se zavíráním okénka pasažérovi před námi, Jonatan lístuje nabídkou občerstvení, já zhluboka oddechuji. Přestup v Londýně je hladký, jsme zbaveni nápojů i dvou z pěti zapalovačů a za odpoledního slunce se snášíme nad Edinburgh. Následuje letmá orientace v historickém jádru města, pohled na velkolepý hrad zdobící městské panorama. Než slunko zapadne stavíme stan v náhodně nalezeném kempu, ukládáme utrmácené holčičky a zamilovaně si šeptáme čerstvé zážitky prvního dne dovolené (za neustálého odhánění dotěrných mochniček).

Úterý 10.: ráno nasedáme do vlaku. Cíl dne: setkat se s Vojtou, Vávrou a kamarádem Lukym, kteří od pátku ostře pochodovali napříč Skotskem. Nekonečná železniční jízda po úbočích kopců, údolím, kolem lochů a stád ovcí, jídlo není, pití pomálu, holky netrpělivé... nakonec přeci jen vysedáme ve městě srazu: Fort William. Rychle koupit funkční repelent. O hodinu později se radostně objímáme se zbytkem party. Do kempu jedeme všichni taxíkem a rozbíjíme stany pod nevyšší horou Velké Británie Ben Nevis (4409ft) zahalenou věčným obla-

kem. K večeři konzumujeme české i skotské lihoviny, po půlnoci mužská část vyráží zdolat vrch. Tulím k malým teplým tělíčkům a v zápětí usínám.

Středa: přesouváme se na ostrov Isle of Mull ležící mezi Mainlandem – skotskou pevninou – a ostrůvkem Iona, kde od pradávna stojí klášter s vlastní liturgií, která se proslavila i ve světě, evangelickým zvláště. V přístavním městě Oban se obdivujeme nejrůznějším mořským potvorám, fotíme a krmíme racky, dokud nám to policistka nezatrhne. Z trajektu sledujeme vzdalující se pobřeží a vdechujeme studený mořský vzduch. Vystupujeme v Tobermory a kluci začínají vzpomínat, co který kde zažil, udělal, na farmě opravil, poradil, zdokonalil. V zimní zahradě farmy usazené v dokonale stříženém anglickém trávníku nás vítají farmáři Chris a Jeff, pohostinní, usměvaví, bodří a životem ošlehaní staříci, obklopeni přáteli, rodinou, a dobrým jídlem. Večer popijíme cider, hrajeme Bang! a odháníme mochničky. Čekají nás dvě suché a měkké noci v karavanu.

Následující den absolvujeme exkurzi po farmě včetně přednášky o výrobě a zrání čedaru. Ve farmářovic Volvu objíždíme ostrov a z velepříjemné kavárničky jednoho z jejich čtyř synů píšeme pohledy do celého světa. O kousek dál dopřáváme svým očím, nohám a holkám ledové moře a večer nahrazujeme mořské vlny vodami vyhříváného bazénu. Zařídili jsme si předpisově.

13. červenec je cestovním dnem. Přes Oban, kde si dáváme pořádnou porci fish and chips, se busem dopravujeme na místo dění skotských her. Vystupujeme za tmy do hustého lijáku. Rychle stavíme stany, ukládáme holky a pod pláštěnkou popijíme cider a „jumjumky“.

Probouzí nás slunce. Osobně jsem moc nevěděla co to Highland Games jsou, teď

už to vím. V cirku soutěží těžké váhy v hodu koulí, kladivem, kládou, přetahují se nebojácní mužové, vrestlingoví mistři všech věkových kategorií se klátí na zem, sprintují muži i ženy, děti i starci, tančí spanilé dívky předepsané kroky; to vše v sukních a za nekonečného doprovodu dud. Okolo ringu si pak můžete zakoupit jídlo všech druhů, skotské kroje, umění, cetky, vystřelit si růži, zajezdit na kolotoči... Mohli bychom říci Matějská, jen alkoholické nápoje se konzumují na přísně vymezeném teritoriu a celá zábava končí striktním odbitím šesté hodiny. Naše česká sekce se příjemnou procházkou kolem největší skotské vnitrozemské vodní plochy Loch Lommond odebírá do hostelu. Před usnutím hodnotíme společně strávené dny, neboť následující ráno ve Skotsku zůstává jen rodina Hudcova.

15. července snídáme skoro po britsku: toasty s marmeládou, čaj s mlékem, volské oko, slanina, a plánujeme dnešní cestu. Měli bychom jít po silnici lemované loukami a potokem, vyspíme se kdekoli, až nás budou bolet nohy. Téměř to tak dopadá, jen velmi frekventovanou silnicí bez odbočky vroubí ploty, za nimiž se pasou ovce. Potok je kdesi v nedohlednu. Po třicetikilometrové štaci pod žhnoucím sluncem, s batohy na zádech a dětmi na bříše, dorážíme do

vyložené „díry“. Zde se nevyspíme. U silnice vaříme polévku a tváříme se jakoby nic. Snad nás autobus doveze do něčeho perspektivnějšího. Helensburg je docela pěkné město, pokud tam nedorazíte v lechce beznadějně náladě, kterou prohloubí ceny Bed&Breakfast, jež neklesají pod 64 liber za osobu a noc. Nakonec stavíme stan na pruhu trávy vedle vlakového nádraží. Strkáme se co nejrychleji dovnitř.

Ráno 16. 7. nás zdraví kolemjdoucí při venčení svých psů. Bohatě se zásobíme v Tesco a hodláme si udělat opravdu nenáročný den, navíc už od rána mží. Procházíme největší město Skotska Glasgow, oceňujeme teplo a nabídky městské galerie, obědváme v jedné z galerií nákupních. Večer se přesouváme do malebného města Stirling. Kemp: čistí a voňaví sledujeme západ slunce, Josefína navazuje kontakty s dětmi ostatních rekreantů, posloucháme bečení ovcí a odháníme neúprosné mochničky.

17. červenec je poslední celý den, který trávíme na britské půdě. Navštěvujeme stirlingský hrad, procházíme město i okolí. Cpeme si bez omezení žaludky v italské restauraci, kupujeme dárky a dostatečné zásoby Skotské. Na farmě nedaleko kempu pořizujeme víno z červeného a černého rybízu a chipsy z řepy, pastiňáku a celeru. Představa ranního brzkého vstávání a přemlouvání dětí, balení do těch správných zavazadel, hodinová cesta do Glasgow, pětihodinová jízda autobusem do Manchesteru a pak ještě dvouhodinový let do Prahy, nám skoro nedávají spát.

18. července, 23:00: klátí nás 30°C pražského vedra. Holky se probudily a jakoby je přešla ona prázdninová výjimečná nálada a hlavně poslušnost. Byt se za těch deset dnů jakoby zmenšil, nebo si oči příliš přivykly na nekončící zelený obzor? Ale zvládli jsme to! Děti, stan a cizí kraje se navzájem nevylučují, naopak jsme posílení a nalákáni do dalších dobrodružství. Neváhejte, Skotsko je báječný kus světa, i bez dětí pro každého k zamilování! ■

Co mají společného Jaroslav Seifert, Jean-Arthur Rimbaud, třeba Jiří Wolker a dejme tomu Guillaume Apollinaire? Hm... Co je to za hloupou otázku? Řeknete si možná. To je přeci jasné jako facka. Básníci, no. Jsou jich plné osnovy a čítanky, mají na svědomí různé rýmovačky, jako například tu, no, tu na stránce osmdesát tři, co se jí musím do úterka naučit nazpaměť. Podobně možná přemýšleli i členové jedné pražské muzikantské čtveřice. Ale možná jim pak jednou, když si lámali hlavu nad novým textem pro kapelu, napadlo, že by se právě ta čítanková básnička na straně osmdesát tři dala do té jejich melodie obzvláště pěkně zpívat. A usoudili, že by to, hm..., ehm..., mohlo být přinejmenším zajímavé. A taky že je. Od té doby kapela Hm... nemá o texty nouzi a svědomitě vytahuje básníky z knihovnických poliček na hudební pódia. Dlužno podotknout, to všem těm Seifertům, Šrámkům, Nerudům i Kainarům v muzikantském kabátě velice sluší. Už na třetím CD doprovází jejich texty mimo jiné housle, kytara, klavír, bicí, klarinet i příčná flétna. V repertoáru kapely ovšem nechybí ani autoři prudce současní (Petr Kotouš, nebo jeden z Hm.. Marek Doubrava) či dokonce doporučení železničních drah:-) Čtyřlístek muzikantů si zkrátka aranžuje všechny své nástroje a hlasy do vynalézavých, překvapivých a vůbec všestranně vydařených hudebních výmyslů. Nejlepší způsob, jak si je jakepatří vychutnat, je vypravit se na Hm... naživo. Nejen proto, že všichni jeho členové zvládají intonaci na jedničku. Při koncertech je na co se dívat. Pošťuchuj se, dobírají, rozesmívají navzájem sebe i publikum, které se téměř vždy dočká nějakého zhudebněného překvapení nebo nápadu. Podle toho, kolik nových písní mohli příznivci slyšet na posledních vystoupeních, by se zdálo, že je nové album skoro za dvěmi. Ale kdoví. Každopádně vezte, že je Hm... rozhodně stojí za slyšení i vidění. Zvláště, když se Vám zrovna nechce učit na češtinu.

Hm... 5. 10.,
KC U Kaš-
tanu, Praha.
více na [www.
skupina.hm/](http://www.skupina.hm/)

PEER GYNT

Ben Schneider

DIVADLO

Co asi vznikne, když se spojí díla dovu norských kulturních velikanů Henrika Ibsena a Edwarda Griega? To jsem zjistil nedávno, když jsem se vypravil do Státní opery v Praze na Peera Gynta. Drama Henrika Ibsena, norského spisovatele, doplněné hudbou nejslavnějšího norského skladatele Edwarda Griega, tu bylo představeno recitací a zpěvem za doprovodu orchestru. Nebyla to typická scéna s kulisami, orchestr stál přímo na jevišti. To, že by herci pobíhali mezi hudebníky, zakopávali o stojany, nebo jinak narušovali činnost orchestru, mi ostatně přišlo jako hloupost.

Peer Gynt je vesnický silák a lehkomyšlník, kterému nechybí, odvaha, síla, pýcha, ani sebevědomí. Daleko od lidí začne žít s krásnou a věrnou Solveig, kterou si zamiloval. Má ale neposednou povahu a nedokáže žít stále na jednom místě. Záhy tak vyráží do světa a Solveig nezbyvá, než čekat na jeho návrat. Kvůli své pošetilé pýše se Peer Gynt nejednou ocitne v úzkých. Vždy je ale u něj Bůh. Dostane se do dalekých končin. Prodává bůžky v Číně, pluje parníkem Středozemním mořem, navštěvuje Sfingu v Egyptě, loví kožešiny v Hudsonském zálivu. Nakonec se už jako šedovlasý stařec vrací zpět do Norska. Jenže tam potká ďábla, který mu připomíná jeho hříšný život a chce jej odnést do pekla. Peer Gynt jej ale nakonec přemluví, aby mu dal ještě šanci. Vrací se ke své milované Solveig, k jediné osobě, která ho může osvobodit od jeho hříchů... Víc prozrazovat nebudu. Zajděte si na příběh o hříšném člověku, věrné ženě, zrádovství a pochopení a uvidíte sami.

Henryk Ibsen,
Edward
Grieg: Peer
Gynt. Státní
opera Pra-
ha. Režie:
Petr Maňšal.
Dirigent: Gui-
llame Tour-
nair. Hrají: Jiří
Langmajer,
Pavel Sou-
kup, Marika
Procházková,
Jana Sýkoro-
vá a další.

Jestli jste si až doteď mysleli, že Jane Austenová byla jen stará panna, která strávila život háčkováním a sepisováním sladkobolných románek, tenhle životopisný film vás rychle vyvede z omylu. Tedy pokud mu dáte šanci a nenecháte se rovnou odradit krapet nešťastným pojmenováním, kterým jej pokřtila česká distribuce. Vášeň a cit si totiž přes svůj děsivý název zaslouží pozornost nejen uvzdychaných dívenek. Jižní Anglie, konec osmnáctého století. Jane, nejmladší dcera venkovského pastora, by se měla co nejdříve vdát. K nelibosti své praktické maminky ale zatím dává přednost inkoustu, čtvrtkám papíru, hře na piano a vlastní fantazii. Nedivme se – budoucí ženich je nemastný neslaný a v ospalé vesničce se toho moc světoborného neděje. Ovšem až do chvíle, kdy se na scéně objeví Tom Lefroy, irský student práv s nejnesnesitelnějším chováním a nejmodřejšíma očima na světě. Že Vám to něco připomíná? Ano, správně, dál už to znáte. Naši hrdinové vedou břitké slovní souboje a jiskřivé rozhovory v zelených lesích, na mlžných blatech i tanečním parketu, a než si stačí dost kultivovaně vynadat, lítají v tom až po uši. Kostýmy jsou krásné, příroda velezelená (však se taky natáčelo v Irsku!) a dialogy angličtější než čaj o páté. Tímhle ale film klišé vyčerpá a scénář má v záloze dost zvrátů na to, aby vás udržel na sedadle až do konce. Kamera se vyhýbá melodramatickým nešvarům a radši se soustředí na působivé detaily – třeba na vrzající dveře, panenku v koutě nebo stuhu na klobouku. Člověk tak nemá pocit, že se hrdinové pohybují v kulisách a z filmu na něj naopak dýchá nedokonalý a právě proto tak příjemný pocit skutečného příběhu. Příběhu o tom, jak se z literárně nadaného motovidla stala Jane Austenová, která své příběhy nejen psala, ale snad také žila.

Chybí Vám recenze z mimo-
pražských
divadel?
Pošlete!

SMS RECENZE

zacínajici nachodska kape-la svezi zelenina, snazej se hrat ethno, reggae a ska, ale miri spis jinam, budete je moct videt 3.11. v ramci SENioratnich Dnu Mladeze kralovehradeckeho senioratu mrknete na to! www.svezizelenina.com.

Vaše SMS recenze na filmy, knihy, muziku a jiné můžete zasílat na tel. číslo 724321575

Sofiin Svět, je příběh dějin filosofie, které jsou nám díky rafinovanému zapletení do života mladé Sofie a jejího tajemného učitele filosofie Alberta, přiblíženy tak, aby je pochopil i ten největší laik. Knižka má úžasný, až filosoficky zapletený příběh a je konečně něčím co mi tu filosofii aspoň trochu přiblížilo. Doporučuji hlavně těm co budou z dějin filosofie skládat nějakou zkoušku. - Eliška, 28

Měj Vůdce: Skutečně skutečná skutečnost o Adolfu Hitlerovi. Nový německý film režiséra Dani Levyho o přípravě posledního novoročního proslovu vůdce. Snímek neurazí a neotřepe podhálí Hitlerovo soukromí. KaDiK

FaGt huzTEy gLip kAPeLKY EM0-ce. UwiDíte ho NA: jBTÜb Dot Komm. Ye to TZupeR pýSNITžgA 0 smutNý h0Ltze!!! olé kAMMón bejB

O TOUZE, KTERÁ LEZE NA MORUŠI

Pavel Prejda

OBRÁZY
ZE ŽIVOTA
JEŽÍŠE

Jak žalostná postava. Celé dny jenom ve tmě. V prachu cesty za branou města. Natahuje ruku a čeká na almužnu. Odepsaný. Bez budoucnosti. Když se ale doslechne, že kolem prochází Ježíš, začne křičet: "Ježíši, Synu Davidův, smiluj se nade mnou!" Tuší, že právě On by mohl vnést do jeho potemnělého života trochu světla. Do jeho bídy trochu útěchy. Křičí na něj "Synu Davidův." To znamená, že do něj vkládá velikou, přímo mesiášskou naději. Jaký paradox: Slepý žebrák vidí Krista. A křičí: "Smiluj se!" Jediným slovem vyjadřuje celé své zoufalství.

Ubohost svého života. A když ho Ježíšovi učedníci napomínají, aby mlčel, on křičí tím více. Někdy je církev skutečně spíše překážkou, nežli pomocí. Ale Bartimaios se nedá lacině utišit. Křičí. Řve. Chce se prokřičet až ke Kristu. A On ho uslyšel a zastavil se. Není to jenom příběh jednoho dávného uzdravení. Na scéně jsme my – slepí žebráci dneška. Kteří mají prázdné ruce a věčně neví kudy kam. A jediné, co mohou, je křičet o milost. Neohlížet se na druhé. A řvát. Jde ale o to, najít to správné slovo a správného adresáta! ■

KOLIK SE PROTOČILO V LITOMYŠLI

Tomáš Groll

SOUTĚŽ

Byl sjezd v Litomyšli. Přes šest stovek mladých a i trochu starších nejen evangelíků se sjelo do krásného města, aby zde strávili historicky první čtyřdenní sjezd. Organizátoři měli navíc jeden den, který museli zaplnit zajímavým programem. Na letošním sjezdu tak mělo premiéru několik novin. Za Smetákem (Smetanův dům) byl vztyčen čajový stan, ve kterém se kromě teplého moku nabízely moderní deskové hry (viz Pařby bez PC 1-9). Díky delšímu sjezdu se také mohly některé programy opakovat, promítaly se 2 filmy a místo jedné hudební skupiny vystoupily v hlavním sále dvě - ve čtvrtek KSV a v sobotu Vera Love. Posedávání a popíjení v litomyšlských hospodách mladistvým účastníkům

značně zkomplikovaly účastnické náramky na rukou. Podle barvy náramku totiž místní výčepní hned věděli, objednává-li si nápoj ploletý či mladistvý. Aby se měly skupinky zklamaných mladistvých kam uchýlit, získal dosud největší prostory ve své historii PUB. Zde David Šorm and comp. prodávali tousty, točili nealko pivo a kofolu a zde také vystoupily další hudební skupiny. Dnešní soutěžní otázka se bude týkat právě PUBu. Otázka zní: Kolik litrů kofoly a nealkoholického piva se dohromady protočilo v PUBu na sjezdu v Litomyšli? ■

Odpověď na otázku z minulého čísla: Letošních letních akcí se dohromady zúčastnilo 182 lidí.

Vážení čtenáři, předplatitelé

doufáme, že i letošní ročník Bratrstva se Vám líbí a zůstanete našimi čtenáři i v příštím roce. Zaslání Bratrstva je kontinuální, tzn. předplatné přechází do dalšího roku. Jakékoliv změny v předplatném v roce 2008 (počet kosů, odhlášení předplatného) prosíme oznamte nejpozději do 12. prosince 2006. Pokud tak neučiníte, budeme předpokládat, že zůstáváte předplatiteli i nadále. Změny oznamujte na adresu redakce bratrstvo@evangnet.cz
Cena předplatného bude 200,- Kč na celý rok.

XX

XX

H1 Poličský seniorát**Polička**

stáří: 1946/1937
 počet farářů: 3/3
 kapacita: 230
 délka: 20
 manuály varhan: 1

H2 Poličský seniorát**Proseč**

stáří: 1783/1838
 počet farářů: 15/13
 kapacita: 350
 délka: 30
 manuály varhan: 2

NADACE

Výběrová řízení F-nadace pro rok 2008

F-nadace vyhláší výběrová řízení na poskytnutí nadačních příspěvků na podporu vzdělávacích a evangelizačních programů:

1. Podpora sociálně slabých účastníků vzdělávacích programů
 2. Podpora vzdělávání pracovníků neziskových organizací – externí programy
 3. Podpora vzdělávání pracovníků neziskových organizací – interní programy
 4. Podpora vzdělávacích programů pro děti a mládež
- Uzávěrka příjmu žádostí je 3. prosince 2007

Pokud Vás programy zaujaly a chtěli byste se jich zúčastnit z druhé strany – být spolu s námi dárci, kteří tyto aktivity podporují, prosím, kontaktujte nás.

Podpora evangelizací Reinharda Bonnkeho
F-nadace zdvojnásobí vaše dary na podporu misie

Více najdete na www.f-nadace.cz

Pokud Vás cokoliv o těchto programech zajímá, obraťte se na nás - rádi poskytneme bližší informace.
e-mail: granty@f-nadace.cz, bonnke@f-nadace.cz
Tel. (záznamník) 224 210 829

BRATRSTVO

Bratrstvo, evangelický časopis pro mládež.

Vydává Synodní rada Českobratrské církve evangelické. Redakční kruh řídí Filip Keller.

Grafická úprava Štěpán Bartošek, technická redakce Jitka Čechová

Adresa redakce a administrace: Jungmannova 9, 111 21 Praha 1,

e-mail: bratrstvo@evangnet.cz, tel: 224999273

Stránky na internetu: <http://bratrstvo.evangnet.cz>

Celoroční předplatné 180,- Kč, jednotlivé číslo 18,- Kč. Vychází 10x ročně.

Tiskne Sprint servis, Praha 6. Přidělená registrační číslo MK ČR 5092.

roč. 48/2007

číslo IX

ISSN – 1213-9351